

Ούτε πέτρα από τα κατειλημμένα Προσφυγικά στο κράτος και τ'αφεντικά

Η επίθεση του κράτους στους βιωτικούς όρους των εκμεταλλευόμενων και στις ταξικές-κοινωνικές αντιστάσεις ανοίγει διαρκώς καινούριες μεθοριακές γραμμές σύγκρουσης με την εξουσία συνολικά. Η πρόσφατη (11/3/14) παραχώρηση των κατειλημμένων προσφυγικών σπιτιών της Λ.Αλεξάνδρας στο ΤΑΙΠΕΔ προς πώληση και κερδοσκοπική ανάπτυξη όλης της γειτονιάς αποτελεί ένα επίκαιρο σημείο της κεφαλαιοκρατικής λεηλασίας που σαρώνει καθολικά το κοινωνικό έδαφος.

Το ΤΑΙΠΕΔ είναι ο μηχανισμός μεταβίβασης κοινωνικού πλούτου που μέχρι τώρα εμφανιζόταν ως κρατική ιδιοκτησία, σε ιδιώτες επενδυτές, δηλαδή στα τραστ της ντόπιας και διεθνούς αστικής τάξης. Οι θεσμικές αντιφάσεις που ανακύπτουν από την ραγδαία αναδιάρθρωση της κατοχής επί του κοινωνικού εδάφους ξεπερνιούνται χωρίς να μπορούν να υπάρξουν σοβαρά ενδοσυστημικά αναχώματα, εφόσον τα κρατικά σχέδια εντάσσονται στο πλαίσιο ΦΑΣΤ ΤΡΑΚ, το οποίο όπως λέει και τ'όνομά του είναι το όχημα για το de facto μετασηματισμό των σχέσεων κατοχής και του ίδιου του κοινωνικού τοπίου. Είτε κρατικός είτε ιδιωτικός, ο έλεγχος της αστικής τάξης πάνω στους κοινούς πόρους εξοντώνει και κεφαλαιοποιεί τις καταπιεζόμενες τάξεις.

Το πρόταγμα της «ανάπλασης» συνοδεύει και συγκαλύπτει την επέλαση των επενδυτών, των εργολάβων και των έτσι κι αλλιώς νόμιμα και παράνομα χρηματοζόμενων πολιτικών παραγόντων. Στον πυρήνα των αστικών αναπλάσεων, όπως τις έχουμε βιώσει από την πλευρά των εκμεταλλευόμενων, βρίσκεται η επιβολή συνθηκών συντοκρατικού και κλασματοποιημένου ελέγχου, η εμπέδοση της κατασταλτικής τρομοκρατίας, ο κορεσμός του χώρου από τις γλώσσες, τους κανόνες και τελικά τις σχέσεις του εμπορεύματος, ο αποκλεισμός των ανεξέλεγκτων κοινωνικών στοιχείων, ο εκτοπισμός των φτωχών και των στιγματισμένων.

Οι αναπλάσεις έρχονται για να ενσπείρουν τον κανιβαλικό κερδοσκοπισμό εκεί που ριζώνουν εξωθεσμικές μορφές οργάνωσης της επιβίωσης των πιο καταπιεσμένων. Το κράτος, αφενός εξαφανίζει τα ανταγωνιστικά υποκείμενα και χτυπά τις δομές αυτοοργάνωσής τους, αφετέρου αφομοιώνει τις προλεταριακές μεθόδους στο πολιτικό καθεστώς μέσω κομματικών μεσολαβήσεων-χειραγωγήσεων και στο οικονομικό μέσω εναλλακτικών προγραμμάτων. Η κρατικοποίηση των κοινωνικών δικτυώσεων ονομάζεται «κοινωνική» επιχειρηματικότητα και είναι η καραμέλα εκείνων που εκπονούν σχέδια πάνω στα δικά μας σώματα, από τους χουντικούς του ιδρύματος Ωνάση που χρηματοδοτεί το σχέδιο ανάπλασης της Πανεπιστημίου, μέχρι την εναλλακτική αριστερά που εισβάλλει σαν τους ιεραπόστολους των κονκισταδόρων στην γειτονιά των Προσφυγικών.

Ο Δήμος Αθηναίων ως μηχανισμός διαχείρισης του πολιτικού κι εμπορευματικού κέντρου της ελλαδικής πρωτεύουσας, επιδεικνύει ιδιαίτερη δραστηριότητα στον άξονα της κρατικής επίθεσης πάνω στο κοινωνικό έδαφος, με διώξεις και δολοφονίες μεταναστών, καταστολή συλλογικών εγχειρημάτων σε δημόσιους χώρους, εκκενώσεις κατειλημμένων κοινωνικών κτισμάτων και εντατική αντιπρολεταριακή προπαγάνδα πίσω από την σημαία της ανάπλασης. Η εμπλοκή του Δήμου στα σχέδια ανάπλασης των προσφυγικών, ακόμα κι αν βρίσκει βατήρα στην προσχηματική διεκδίκηση να διατηρηθούν τα κτίρια, έρχεται να συμπληρώσει το μέτωπο της κρατικής λεηλασίας ενάντια στους κατοίκους της γειτονιάς.

Με την παραχώρηση των Προσφυγικών στο ΤΑΙΠΕΔ το κράτος εξήγγηλε την επιδρομή σε μια γειτονιά κατατρεγμένων. Η προπαγάνδα απαξίωσης της γειτονιάς, η οποία ξεκίνησε από την «προοδευτική» φυλλάδα Ελευθεροτυπία λίγες μέρες πριν ανακοινωθεί η αλλαγή ιδιοκτησιακού καθεστώτος και στη συνέχεια ενορχηστρώθηκε ολοκληρωτικά από τα Μέσα Μαζικού Πληροφοριακού Ελέγχου, εστίασε στις εξωτερικές όψεις από τα σημάδια που αφήνει η καπιταλιστική ανάπτυξη μέσα στον κόσμο των καταπιεσμένων (έλλειψη βασικών πόρων, ανύπαρκτη υγειϊνή, ναρκοεξάρτηση κλπ) για να στηρίξει τον αστικό ρατσισμό ενάντια στους φτωχότερους και να προτάξει την εκκαθάρισή τους. Η ελεεινολογία πάνω στα Προσφυγικά αποτελεί μια θρασύα ταξική επίθεση στους πολιτικούς και οικονομικούς πρόσφυγες, στους αποκλεισμένους και στους πολιτικούς αγωνιστές που ζουν σ' αυτήν την γειτονιά. Η κρατική προπαγάνδα βέβαια αποσιωπά τον αυτοοργανωμένο αγώνα των κατοίκων για την βελτίωση της διαβίωσής τους, ο οποίος αντιμετωπίζει τις πιο σκληρές συνθήκες σπάνης πόρων και την διαρκή πολιορκία από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς κι αποσιωπά εξίσου τις αιτίες της ανέχειας των κατοίκων και της εγκατάληψης του δημόσιου χώρου της γειτονιάς, ενάντια στις οποίες αγωνίζονται συλλογικά. Σε μια τέτοια συνθήκη οι λέρες της αριστερής διαχείρισης υπόσχονται χρήμα με αντίτιμο την παράδοση της γειτονιάς στις κομματικές μεσολαβήσεις κι εντέλει στον θεσμικό έλεγχο.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη περνάει πάνω από τις κοινότητες των ανθρώπων. Ειδικά εκείνοι που έχουν βιώσει την πιο σκληρή τυραννία και τον πόλεμο των αφεντικών κατατάσσονται κυνικά από το κράτος σ' ένα καθεστώς μη ύπαρξης. Οι κάτοικοι των Προσφυγικών αποτελούν σάρκα από το σώμα των άορατων, που ο ασταμάτητος διωγμός τους θωρακίζει την τρομοκρατική κυριαρχία της φιλελεύθερης δημοκρατίας κι η διαρκής εξορία τους διαιωνίζει την απομόνωση και την εκμετάλλευσή τους. Κι όταν οι άορατοι εμφανίζονται στο προσκήνιο γίνονται σάρκα μυαρή για την ευπρεπή βιτρίνα του αστικού κόσμου, διότι διαβρώνουν τον συγκεντρωτικό έλεγχο του κράτους πάνω στην κοινωνία. Τα κάθε λογής στελέχη των κομματικών και μιντιακών μηχανισμών που εμφανίζονται σήμερα στα Προσφυγικά ως φιλόζωοι τουρίστες την ίδια ώρα που προτάσσουν την ανάπλαση της γειτονιάς συμπληρώνουν τον ταξικό ρατσισμό με την πιο άθλια υποτίμηση της συλλογικής προλεταριακής ευφυΐας.

Η εναλλακτική αριστερά, ακόμα και τώρα που ομολογεί ότι «δεν γνώριζε» για τους κατοίκους των Προσφυγικών και την αυτοοργάνωσή τους, βλέπει τα κτίρια σαν άδεια κουφάρια που μεταφέρουν ένα μακρινό παρελθόν της ιστορίας της εργατικής τάξης. Η εικόνα μαισωλείου που προσδίδουν στην συγκεκριμένη γειτονιά αποκαλύπτει την σχέση που (δεν) έχει με τον παρόντα κόσμο των εκμεταλλεζόμενων και τους σημερινούς προλεταριακούς αγώνες. Η αριστερά που επί μισό αιώνα κεφαλαιοποιεί τις ήττες της μέσα στο αστικό σύστημα, μόνο νοσταλγικά μπορεί ν' αντιληφθεί την εργατική τάξη. Οι γερασμένες ιδεολογίες του κρατισμού βυθίζονται στη νοσταλγία που πουλιέται κι αγοράζεται στα εκλογικά παζάρια και στις εργολαβίες φιλανθρωπίας και «πολιτισμού».

Η πρόταση ανάπλασης που προμοτάρει το νεκρό μουσείο και θα μπορούσε άνετα να συνυπάρξει και να συμπληρώσει νέες εμπορευματικές κατασκευές, συμπεριλαμβάνει «ξενώνες» και «νέους κατοίκους». Βέβαια, τα κτίρια που εκ' των πραγμάτων λειτουργούν

εδώ και χρόνια ως ξενώνας ανθρώπων που δεν έχουν πόρους για μια σύγχρονη κατοικία, σφύζουν από ζωή. Μάλιστα, ένα σύνολο προλετάριων επέλεξε να κατοικήσει σε μια ιστορική προσφυγική εργατική γειτονιά και να αυτοοργανωθεί σ'ετούτο το έδαφος, διαμορφώνοντας μεταξύ άλλων υποδομές φιλοξενίας όποιων έχουν ανάγκη στέγασης μέσα σ'έναν κοινοτικό χώρο. Η κατασκευή νέων ξενώνων και η εγκατάσταση νέων κατοίκων μέσω μιας θεσμικής διαχείρισης σημαίνει ισοπέδωση της υπάρχουσας αυτοοργανωμένης κοινότητας. Πρόκειται για μια αποικειοκρατική διακύρξη, της οποίας τα «κοινωνικά» προγράμματα δεν είναι τίποτα παραπάνω από πολιτικό νταβατζιλίκι και συνέχιση του πολέμου της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης με δόλια μέσα εφησυχασμού.

Τα Προσφυγικά της Λ.Αλεξάνδρας μεταφέρουν πράγματι στο παρόν μια πτυχή της προλεταριακής ιστορίας. Η ιστορικότητα των Προσφυγικών παραμένει ζωντανή αποκλειστικά επειδή ήταν μια αντιστασιακή εργατική γειτονιά η οποία αντί να αφηθεί στην εγκατάληψη, τα προηγούμενα χρόνια ξανακατοικήθηκε μαζικά με καταλήψεις άδειων σπιτιών και τώρα αυτοοργανώνεται από εκείνο το μέρος του προλεταριακού πληθυσμού της που επιλέγει να αντιπαρατεθεί συλλογικά στις συνθήκες σπάνης πόρων, απομόνωσης, εκμετάλλευσης και καταστολής. Όπως περιγράφει η Συνέλευση Κατειλημμένων Προσφυγικών: *« Η δική μας αφήγηση για την γειτονιά των προσφυγικών, μιλά για τον αγώνα για επιβίωση και αξιοπρέπεια, για αλληλεγγύη και συντροφικότητα, για αυτοοργάνωση, ισότητα και κοινωνικό αγώνα, για διαφυλετική και διαθρησκευτική συμβίωση σε καιρούς ανέχειας και κανιβαλισμού. Ένα κοινωνικό και πολιτισμικό εργαστήρι αυτοθέσμησης και κοινότητας που συνεχίζει να παραμένει σε αυτούς που το έχτισαν, στους μετανάστες, στους πρόσφυγες και τους λεηλατημένους από την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Μιλά για τα χαμόγελα δεκάδων παιδιών που παίζουν στους δρόμους της γειτονίας, τις συλλογικές κουζίνες και τις αυτοοργανωμένες δομές παραγωγής και αυτομόρφωσης, τις κοινωνικές και πολιτικές δράσεις, την φροντίδα στους ασθενείς και τους αδύναμους, τις εργασίες συντήρησης, με πενιχρά μέσα, ενός τόπου που συμπυκνώνει μνήμες αγώνων της εργατικής τάξης των τελευταίων ογδόντα περίπου χρόνων. »*

Σ'έναν τόπο εγκαταλελημμένο από το κράτος και την αγορά, που όμως ενσαρκώνει όλες τις συνέπειες της κεφαλαιοκρατικής λεηλασίας και καταστολής, γονιμοποιήθηκε ο κοινοτισμός. Εκεί που επικρεμμόταν επί χρόνια και σήμερα εξαγγέλεται μια κρατική-επιχειρηματική επιδρομή, αναπτύσσεται η κοινωνική αυτοοργάνωση, όχι ως αφομοιώσιμη παρέκλιση των κυρίαρχων δομών ή υποκατάστατο της ξεπουλημένης κρατικής «πρόνοιας», αλλά αντιθέτως, με όρους ρήξης απέναντι στον κόσμο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Τα Προσφυγικά γίνονται μεθοριακό έδαφος όπου συγκρούονται δυο κόσμοι ριζικά ανταγωνιστικοί σε πραγματικές συνθήκες και οραματικά.

Ποιός μπορεί να προστατέψει την εργατική μνήμη της γειτονιάς; Ο αγώνας που συνεχίζεται, όπως εκφράζεται στην αντίσταση της κοινότητας των κατοίκων της και του αλληλέγγυου ταξικού-κοινωνικού κινήματος. Τα Προσφυγικά κουβαλάνε ακόμα τα τραύματα από τα πολυβόλα των άγγλων και των δοσίλογων εθνικιστών. Μέσα στην τωρινή πάλη η προλεταριακή ιστορία δεν φοβάται ούτε τις διακυρήξεις των κρατικών επιτελείων ούτε μια ενδεχόμενη επέλαση των μισθοφόρων με χημικά, αυτόματα και μπουλντόζες, όπως στους καταυλισμούς της Παλαιστίνης.

Αντιθέτως, η επένδυση στον κυβερνητισμό εκφράζει τον τακτικισμό μιας ήττας που εγχαράσσεται αφοπλιστικά στο κοινωνικό σώμα. Η ταξική και κοινωνική αυτοοργάνωση αποτελεί την πραγματική και μοναδική κοινή άμυνά μας ενάντια στην κεφαλαιοποίηση της ζωής μέσα στο αστικό κάτεργο.

Η τοποθέτηση στον αγώνα από την πλευρά των αγωνιζόμενων Προσφυγικών εμπεριέχει τον σεβασμό στην αυτοδιεύθυνση που επιχειρούν οι κάτοικοι. Οι συλλογικές απαντήσεις που παράγουν οι κοινότητες κουρελιάζουν την επιστημοσύνη των ειδικών εργολαβιών που εισχωρούν στους αγώνες για να μετατρέψουν το βάσανο και την αποφασιστικότητα σε πολιτική, ακαδημαϊκή και οικονομική υπεραξία. Η αλληλεγγύη που ριζώνει στην αυτονομία των αντιστεκόμενων κοινοτήτων είναι η δύναμη του ταξικού-κοινωνικού κινήματος.

Στα Προσφυγικά ο ταξικός ανταγωνισμός μπολιάζει την κοινωνική προοπτική μέσα στις οριακές αντιθέσεις των συνθηκών καταστολής, επιβιωτικής ανέχειας, μετανάστευσης, έλλειψης στέγης, διαχωρισμού και κανιβαλισμού, που πνίγουν μαζικά τους καταπιεσμένους. Η κοινωνικοποίηση της διαβίωσης και της εργασίας με όρους ρήξης και ανταγωνισμού απέναντι στο κράτος και την αγορά σε άμεσο χρόνο θεμελιώνει την κουμούνα. Η δοκιμαζόμενη κοινοκτημοσύνη συγκροτεί ένα ζωντανό παράδειγμα του

ελευθεριακού κόσμου.

Όπου αναδύονται προλεταριακές αντιστάσεις γίνεται άμεσα αντιληπτό από τους αγωνιζόμενους ότι η πάλη για επιβίωση κι η πάλη για την κοινωνική αυτονομία εξελίσσονται αδιαχώριστα. Έτσι, οι ήττες κι οι νίκες της εκμεταλλευόμενης κοινότητας γίνονται ήττες ή νίκες του απελευθερωτικού κινήματος κι οι ήττες κι οι νίκες του κινήματος σπάνε ή δυναμώνουν την αλυσίδα των αντιστάσεων. Στα Προσφυγικά το δίλλημα είναι αναπόδραστο: Θα νικήσει η κοινότητα και μαζί ο αγώνας συνολικά ή θα επικρατήσει ο πολιτισμός των φυλακών, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και του κατατρεγμού.

Εκείνοι που νοιώθουν την ανάγκη και υπερασπίζονται το κοινό έδαφος, συγκροτούν τα κοινωνικά μέτωπα σε πραγματικό χρόνο. Οι κατασταλτικές εκστρατείες ενάντια στις καταλήψεις στοχεύουν πρωτίστως στην εμπέδωση ενός καθολικού αισθήματος απώλειας της συλλογικής βάσης. Ο ιδεαλισμός των ιδεών που δεν έχουν ανάγκη τα ντουβάρια επικυρώνει μια ήττα του κινήματος η οποία αποσύρει και αποστειρώνει ευθέως την πολιτική φιλοσοφία μακριά από τις ανάγκες μας. Η καταφυγή σ'εξατομικευμένα σχέδια έξω από το επίμαχο πεδίο του κατειλημμένου κινηματικού χώρου αποδείχθηκε με την πρόσφατη μαζική επιχείρηση αστυνομικών επιδρομών σε σπίτια και τ' αμυδρά συλλογικά αντανakλαστικά που αντιτάχθηκαν, ως παραχώρηση βάθους στην κρατική επέλαση. Ωστόσο, από μια σπιθαμή υπερασπίσιμης κοινής γης μπορεί ν'ανατραπεί ραγδαία η εύθραυστη κυριαρχία του κατακερματισμού και της κρατικής αφήγησης, όπως εκφράζεται σήμερα από τους καταπιεσμένους στην Τουρκία με τις εξεγέρσεις που πυροδοτήθηκαν από το Γκεζί.

Η βάση της αλληλεγγύης συγκροτείται στο έδαφος της πιο ευρύας προλεταριακής κοινότητας κι όχι στα ειδικά χαρακτηριστικά του κάθε εγχειρήματος που βάλεται. Στα Προσφυγικά, στο Ελληνικό, στην Χαλκιδική, στους αγώνες στους χώρους εργασίας, στην πάλη ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στο παλιό και στο νέο καθεστώς εγκλεισμού, δοκιμάζεται η ενότητα των αντιστάσεων ενάντια στους διαχωρισμούς που προβάλλει η εξουσία. Η αντιθεσμικότητα, η οριζόντια αυτοοργάνωση και η μαχητικότητα των αγωνιζόμενων κοινοτήτων ανοίγουν τον δρόμο της κοινωνικής αντεπιθέσης και της γενικής ανατροπής.

Στο μέσο μιας εποχής οριακών συγκρούσεων ο χώρος της εξατομίκευσης εκκενώνεται βίαια πρώτος πρώτος. Οι καβάτζες της προσχηματικής αποστασιοποίησης στερεύουν. Η σιωπή που είναι συνεννοχή καθιστά αλώσιμες τις αυτιστικές περιοχές της. Στο επίμαχο έδαφος χτίζονται οι κοινότητες του μέλλοντος.

« Η ιστορία και το παρόν των προσφυγικών φωτογραφίζει τον αγώνα των εργατών και των λεηλατημένων. Όσων δεν βρήκαν ποτέ σημείο να σταθούν και όσων δεν έπαψαν ποτέ να παλεύουν. »

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΜΟΥΝΑ

Αναρχική Συλλογικότητα για τη Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση

asmpa.espivblogs.net